

Зранок перелом, 1 серпня 2009
№ 9. с. 3. колотос

Непогані відносини щодо працевлаштування випускників склалися з меблевою фабрикою, деякими підприємствами Бродівського району. Надійшло замовлення на 14 спеціалістів з Червонограда. І хоча заарбіток пропонують чималий, але немає житла, а далека дорога, тому їм не убажають випускники туди їхати. Поки що.

В. Мельничук:

Станом на 1 липня на обліку в центрі зайнятості перебувало 1443 непрацюючих громадян. З них молоді (у віці до 28 років) – 448 чоловік (31%).

Працевлаштовано державною службою зайнятості за шість місяців нинішнього року 129, що становить 16,4 % молоді, яка перебувала на обліку. Більшість таких юнаків і дівчат згідно із ст. 5 Закону України «Про

**ЛО,
Е**
ишніми і різноманітними отуються ностей в такі, хто щільної шукають облітками ну. Ос

зайнятості населення» відносяться до пільгових категорій громадян, для яких бронюються місця на підприємствах, в установах, організаціях району.

Наявність пільг певною мірою сприяє отриманню першого робочого місця і набуттю професійного досвіду молодими. Це важливо з огляду на те, що підприємства, особливо приватні, неохоче беруть на роботу громадян, які не мають досвіду роботи. Юнаки і дівчата, які обирають місце навчання, повинні знати, що нині в райцентрі

ДО ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Іван ШИШКО

БУЛИ КОЛИСЬ ХУТОРИ (З ІСТОРІЇ ХОТИНА)

Іван ШИШКО – уродженець с. Хотина нашого району. Живе і працює нині в Гоцанському районі в школі с. Липки. Він – учитель історії, краєзнавець, створив свого часу краєзнавчий музей села. Часто виступає із статтями на сторінках Гоцанської районної і обласної преси, має друковані праці з краєзнавства.

Знаючи історію хуторської системи Хотина, надіслав матеріал і в нашу редакцію.

На Україні з давніх пір було поширено два типи землеробських поселень – село і хутір. Вони, як правило, розташовувалися поряд, перебували в тісних економічних, культурних і побутових зв'язках, часто зливалися, і тоді село в розмірах значно виростало. Деякі хутори з часом переростали в самостійні села. Але хутір, як правило, залишався хутором, міцнів, зростає і має певні переваги у землеробстві перед селом. Багато хуторів на Україні було зведено в час литовсько-польської доби. Їх утворювали державні структури, поміщицькі і козацько-селянські місця.

Наймолодшими хуторами в Росії і на Україні в передреволюційній 1917 рік були столипінські хутори, які створюються після революції 1905-1907 років.

Петро Столипін – глава царського уряду – вважав гальмом розвитку села, а також джерелом бід, які породжували селянські протести, общинні порядки, що існували з давніх-давен на селі і підтримувались як поміщицями, так і державою. На практиці це означало, що вся громада на чолі з старшиною від-

дарство. Указ зобов'язував такі відрубки виділяти подалі від села на родючих масивах. Держава через селянський банк надавала значну грошову позику селянам, що виходили на відрубку.

Так народились столипінські хутори. Найбільший успіх організація відрубних господарств і хуторів мала на Правобережній Україні, де за десятиріччя майже половина селянських господарств вийшла на хутори. З часом окремі з них переросли в нові вулиці сіл, а інші залишилися хуторами.

Хуторська система значною мірою виправдала сподівання Столипіна. На хуторах переважали землероби, які, застосовуючи тодішню передову техніку та сівозміну, підняли рівень врожайності і понизили зв'язали сільське господарство з ринковими відносинами.

В західних областях України, як за Ризьким мирним договором 1921 року, укладеним між Польщею і радянською Росією, відійшли до першої, тобто Польщі, наймолодшими були хутори 20-30-их років двадцятого століття. Вони

БУЛИ КОЛИСЬ ХУТОРИ

закінчення (З ІСТОРІЇ ХОТИНА)

(Закінчення.
Початок у №№ 59, 61, 63).

Вже в 50-і роки жителі хутора Пташина почали переселятись у село. Всі вони були виходцями з цього села і до того один із них – Макар Ковальчук – деякий час головував у колгоспі і пішов їм назустріч у наданні транспорту. Голинці продовжували триматись своїх гнізд. Правда, в кінці 50-х років і тут відбулися деякі зміни: дві сім'ї виселилися в міста (Броди і Радивилів), одна – в село (Віра Василівна Хміль).

Шістдесяті роки були особливими в історії хуторян Голині. Їх почали позбавляти власних городніх ділянок, які включили в колгоспний масив, а нові ділянки відводили в межах села. Багатьом сім'ям це зовсім було непосильно. В ті роки з Голині за межі села вибуло чотири сім'ї.

Сьоме десятиріччя ХХ століття стало фінальним для хутора Голинь. «Будівники світлого майбутнього» все більше нахабніли у своїх антинародних і варварських діях проти хуторянина, коріння якого було вже підрубане й здоров'я надламане, в той же час

він старався триматися, сподіваючись на щось невідоме, поблажливе в тій тоталітарній державі. Але добрі сподівання не здійснилися, а приїхали трактори із зашморгами, щоб умертвити останнє, чим ще тішився покалічений землероб хутора, в чому бачив плід своєї довгої праці і за рахунок чого старався вижити. Рухнули сади – цей неоціненний скарб господаря, покотом лягли дерева навколо домівок, назавжди прощаючись з ними і їх мешканцями – скривдженими і знедоленими. Слідом за цим ці ж трактори оборали домівки хуторян, які вже перестали дихати теплом і затишком.

У 70-і роки фактично перестав діяти хутір Голинь. На центральній вулиці залишилась одна домівка – Дмитра Назаренка, який то доставляв молоко колгоспу, то розвозив їжу механізаторам, чим «вимолив» збереження домівки. В ці роки з хутора вибули в село три сім'ї (Іван Лагнюк, Степан Шишко, Володимир Михальчук), а чотири сім'ї вибули за межі села Хотина.

У результаті ліквідації

хуторів п'ята частина їх жителів переселилася у Хотин, а решта – у різні місцевості. Чи виграли від цього колгосп, держава, а також самі сім'ї? Відповідь може бути тільки негативна. Цей захід був акцією сліпої політики щодо вмілого й дбайливого господаря. Цим не тільки підривавсь рівень сільського господарства, а й руйнувалися основи існуючого ладу.

А що зараз? Народилась самостійна Українська держава, яка засудила попередній антинародний режим, проголосила новий курс розвитку країни. Але нею майже нічого ще не зроблено для відродження і піднесення села. Колишні родючі землі хуторян, а також значні масиви земель колишніх селян у наш час стали пустирями, заростають бур'янами. Народна мудрість говорить: «Хліб – усьому голова». Не буде хліба – згинуть село, місце, держава. Село чекає дійової допомоги з боку держави, бо тільки вона дасть можливість йому воскреснути і, в свою чергу, відплатити державі власним хлібом.

Іван ШИШКО.